

- 1) sprawa nie należy do właściwości rzeczowej Komisji (§ 4),
- 2) nastąpiło uchybienie terminu przewidzianego do wniesienia odwołania,
- 3) sprawa została już poprzednio rozstrzygnięta w tym samym zakresie przez Komisję lub została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem sądowym,
- 4) odwołujący się nie jest uprawniony do wniesienia odwołania.

§ 26. Orzeczenie o pozostawieniu odwołania bez rozpoznania w całości lub w części powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne.

§ 27. Komisja ma prawo zmienić decyzję dyrekcji tak na korzyść, jak i na niekorzyść zainteresowanego, również w tej części, od której zainteresowany nie wniósł odwołania.

§ 28. Komisja wydaje orzeczenie o umorzeniu postępowania, jeżeli odwołujący się zmarł, a osoby, o których mowa w art. 79 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym, nie podjęły postępowania w ciągu 12 miesięcy od daty śmierci odwołującego się.

§ 29. 1. Komisja wydaje postanowienie, jeżeli:

- 1) zachodzi potrzeba przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego,
- 2) w zapadłym orzeczeniu zachodzi konieczność sprostowania niedokładności, omyłek pisarskich i rachunkowych lub innych omyłek oczywistych.

2. Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy §§ 22—24.

§ 30. 1. Wypis orzeczenia lub postanowienia doręcza się zainteresowanemu lub innej osobie uprawnionej do podejmowania dla niego pism za pośrednictwem dyrekcji.

2. Wypis orzeczenia lub postanowienia podpisuje przewodniczący zespołu orzekającego.

§ 31. Orzeczenie Komisji wydane zgodnie z niniejszym zarządzeniem jest ostateczne w toku postępowania administracyjnego i podlega zaskarżeniu tylko do sądu ubezpieczeń społecznych.

Przywrócenie terminu.

§ 32. 1. W razie uchybienia terminu należy termin przywrócić na prośbę zainteresowanego wniesioną w ciągu miesiąca od dnia ustania przyczyny uchybienia, jeżeli zainteresowany uprawdopodobni przeszkodę wniesienia odwołania w terminie. O przywróceniu terminu postanawia przewodniczący Komisji lub jego zastępca. Od tego postanowienia służy prawo zażalenia do Komisji.

2. Wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu należy złożyć odwołanie.

Wznowienie postępowania.

§ 33. 1. W sprawie zakończonej ostatecznym orzeczeniem Komisji postępowanie wznawia Komisja, jeżeli:

- 1) w zespole orzekającym brał udział członek Komisji, który podlegał wyłączeniu stosownie do § 16,
- 2) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe.

2. Jeżeli po uprawomocnieniu się orzeczenia Komisji w sprawie świadczeń zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed ustaleniem prawa do świadczeń, które mają wpływ na przyznanie świadczeń lub ich wysokość, wznowienia postępowania dokonuje dyrekcja, która w wyniku wznowionego postępowania wyda nową decyzję.

§ 34. 1. Wznowienie postępowania następuje na wniosek zainteresowanego, jego przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika albo osoby, o której mowa w art. 79 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

2. Wznowienie postępowania może nastąpić również z urzędu na wniosek przewodniczącego Komisji, jego zastępcy lub dyrekcji.

§ 35. Wniosek o wznowienie postępowania składa się w trybie przewidzianym do składania odwołań (§ 5).

§ 36. Wznowienie postępowania może nastąpić w każdym czasie.

§ 37. We wznowionym postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu wszczętym na skutek wniesienia odwołania.

Koszty postępowania.

§ 38. 1. Za udział w posiedzeniu zespołu orzekającego odbytym w godzinach pozasłużbowych przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

- 1) przewodniczącemu — 57 zł,
- 2) członkom i protokolantom — po 38 zł.

2. Jeżeli w ciągu doby odbywa się więcej niż jedno posiedzenie tego samego zespołu orzekającego, przewodniczący, członkowie i protokolant otrzymują wynagrodzenie za jedno posiedzenie.

§ 39. Koszty związane z działalnością Komisji pokrywa się ze środków finansowych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe”.

Przepisy końcowe.

§ 40. Sprawy nie rozstrzygnięte do dnia wejścia w życie zarządzenia rozpatruje się według przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 41. Traci moc zarządzenie Ministra Kolei z dnia 30 kwietnia 1956 r. w sprawie powołania, składu, właściwości i trybu postępowania Komisji Odwoławczej do Spraw Emerytalnych (Monitor Polski Nr 43, poz. 526).

§ 42. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

312

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 26 sierpnia 1968 r.

w sprawie bezpieczeństwa publiczności oraz porządku i higieny w miejscach publicznej działalności artystycznej i rozrywkowej.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową (Dz. U. Nr 12, poz. 64) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Organizator imprezy obowiązany jest zapewnić porządek oraz bezpieczeństwo życia, zdrowia i mienia jej uczestników w miejscu imprezy.

§ 2. 1. Organizator imprezy powinien zapewnić stałe działanie oświetlenia sztucznego w miejscu imprezy, w doświadczeniach do tego miejsca, przy wszelkich występach i prze-

zkodach na drogach komunikacyjnych, a także wskazujące kierunek wyjścia.

2. Organizator imprezy powinien przestrzegać, aby w miejscu imprezy instalacje i urządzenia elektryczne były niedostępne dla osób nie związanych z ich obsługą oraz aby nie zagrażały bezpieczeństwu ludzi i mienia.

3. Organizator obowiązany jest zawiadomić właściwą terenowo jednostkę straży pożarnej na 7 dni przed terminem o mającej się odbyć imprezie.

§ 3. Urządzenia rozrywkowe w miejscu imprezy powinny posiadać odpowiednie zabezpieczenia chroniące życie, zdrowie i mienie osób korzystających z tych urządzeń oraz osób postronnych.

§ 4. Urządzenia i oświetlenie służące do dekoracji w miejscu imprezy oraz sprzęt i urządzenia zmechanizowane przeznaczone do użytku publiczności powinny być przed imprezą zbadane pod względem ich sprawności i bezpieczeństwa przez fachową obsługę.

§ 5. Przy każdym zmechanizowanym urządzeniu rozrywkowym powinna być umieszczona w miejscu widocznym instrukcja objaśniająca sposób korzystania z tego urządzenia. Ponadto w miejscu imprezy powinna znajdować się odpowiednia obsługa zapewniająca prawidłowe działanie urządzeń zmechanizowanych oraz przestrzeganie przepisów instrukcji.

§ 6. W miejscu imprezy powinien znajdować się punkt pierwszej pomocy, odpowiednio oznaczony i wyposażony.

§ 7. W budynku lub pomieszczeniu, w którym odbywa się impreza, należy wydzielić i oznaczyć odpowiednio wyposażone miejsce na palenie tytoniu.

§ 8. Miejsce imprezy, urządzenia i sprzęt powinny być oddane do użytku publicznego w należytej czystości.

§ 9. Pomieszczenia w budynku, w którym odbywa się impreza, powinny posiadać wentylację zapewniającą wymaganą przepisami szczególnymi wymianę powietrza na osobę w ciągu godziny, a ogrzewanie tych pomieszczeń powinno być zgodne z ustaleniami odpowiedniej Polskiej Normy.

Rozdział 2.

Przepisy szczególne dotyczące imprez w budynkach i na placach do tego celu nie przeznaczonych.

§ 10. Organ udzielający zezwolenia na imprezę w budynku lub na placu do tego celu nie przeznaczonym powinien ustalić w treści zezwolenia również liczbę osób, które mogą uczestniczyć w imprezie, biorąc pod uwagę wytrzymałość istniejących elementów konstrukcyjnych obiektu oraz ilość i szerokość wyjść i dróg komunikacyjnych. Ustaleń tych dokonuje organ udzielający zezwolenia po zasięgnięciu opinii technicznej osoby posiadającej odpowiednie kwalifikacje zawodowe, a w szczególności odpowiednie uprawnienia budowlane.

§ 11. W miejscu imprezy organizator powinien zapewnić odrębne ustępy dla mężczyzn i dla kobiet. Ilość oczek ustępowych powinna wynosić:

- 1) po jednym oczku, jeżeli liczba uczestników nie przekracza 100 osób,
- 2) jeżeli liczba uczestników przekracza 100 osób — po jednym oczku na każde 200 osób.

§ 12. Przy urządzaniu imprezy w budynku organizator powinien przestrzegać, aby:

- 1) liczba uczestników nie przekraczała liczby ustalonej w zezwoleniu,
- 2) drzwi wyjściowe z pomieszczenia, w którym ma się odbyć impreza, otwierały się na zewnątrz i nie mogły być zamknięte w czasie imprezy na klucz, zasuwę lub w inny trwały sposób,
- 3) na drogach ewakuacyjnych nie było żadnych przeszkód, a schody, stopnie, pochylnie, spoczniki nie były śliskie lub uszkodzone, a w razie pokrycia ich chodnikiem — aby zamocowanie chodnika było skuteczne,
- 4) okna pomieszczeń, w których odbywa się impreza, przystosowane były do otwierania z poziomu podłogi oraz aby uniemożliwione było trwałe zamknięcie okien okiennicami lub kratami.

§ 13. Przy urządzaniu imprez na placu organizator powinien przestrzegać, aby miejsce imprezy:

- 1) znajdowało się w odpowiedniej odległości od dróg komunikacyjnych o dużym nasileniu ruchu kołowego,
- 2) było urządzone w miejscu o równej nawierzchni, bez rowów, wybojów, nagromadzonych kamieni lub innych przedmiotów,
- 3) posiadało wejścia i wyjścia, jeżeli plac jest ogrodzo-

ny, odpowiednio oznaczone i przystosowane do szybkiego przepuszczania publiczności.

§ 14. Organ udzielający zezwolenia może zezwolić na imprezę w miejscu nie odpowiadającym wymaganiom określonym w § 10, 11, 12 pkt 2—4 i § 13, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi okolicznościami w miejscu imprezy, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa publiczności.

Rozdział 3.

Przepisy o zachowaniu porządku w czasie imprezy.

§ 15. W czasie trwania przedstawienia wstęp na widownię jest wzbroniony, chyba że rodzaj imprezy na to zezwala.

§ 16. 1. Jeżeli w miejscu imprezy znajduje się szatnia strzeżona, wstęp na widownię w wierzchnim okryciu jest niedozwolony.

2. Nakrycie głowy należy zdjąć, jeżeli przeszkadza w odbiorze widowiska.

§ 17. Przy wejściu na imprezę należy okazać kontrolowi bilet, kartę wstępu lub zaproszenie, a następnie zająć wyznaczone miejsce.

§ 18. W czasie trwania imprezy widowiskowej lub muzycznej nie wolno chodzić po widowni ani zmieniać miejsca, chyba że rodzaj imprezy na to zezwala. Wyjście z widowni w czasie trwania imprezy dopuszczalne jest w razie załabnięcia lub innej konieczności.

§ 19. W czasie trwania imprezy widowiskowej lub muzycznej obowiązuje zachowanie ciszy i spokoju na widowni.

§ 20. Palenie tytoniu dozwolone jest tylko w wyznaczonym miejscu.

§ 21. Wstęp na imprezę i przebywanie na niej w stanie nietrzeźwym jest niedozwolone.

Rozdział 4.

Przepisy o służbie porządkowej.

§ 22. Organizator imprezy powołuje własną służbę porządkową, w ilości określonej aktualnymi potrzebami. Służbę porządkową pełnią bileterzy, a w razie potrzeby osoby dodatkowo zatrudnione. Służba porządkowa obowiązana jest ściśle współdziałać z Milicją Obywatelską.

§ 23. Organizator imprezy estradowej powinien zawiadomić pisemnie właściwą jednostkę Milicji Obywatelskiej, najpóźniej na 7 dni przed terminem o:

- 1) terminie, miejscu i charakterze imprezy,
- 2) liczbie służby porządkowej.

§ 24. Zadaniem służby porządkowej jest zapobieganie i przeciwdziałanie wszelkim usiłowaniom zakłócenia spokoju i porządku lub zagrożenia bezpieczeństwa publicznego.

§ 25. Do osób naruszających spókoj i porządek publiczny na imprezie służba porządkowa stosuje następujące środki:

- 1) zwraca uwagę poszczególnym osobom,
- 2) wzywa do zachowania spokoju lub porządku publicznego,
- 3) wyprowadza z widowni osoby zakłócające spókoj lub porządek publiczny,
- 4) przekazuje Milicji Obywatelskiej osoby, o których mowa w pkt 3.

§ 26. Członkowie służby porządkowej noszą na lewym ramieniu (przedramieniu) białe opaski z nadrukiem „służba porządkowa”.

Rozdział 5.

Przepisy o uczęszczaniu dzieci i młodzieży na imprezy.

§ 27. 1. Dzieci i młodzież mogą uczęszczać tylko na imprezy dla nich dozwolone.

2. Organ udzielający zezwolenia na imprezę, jednostka organizacyjna zwolniona od obowiązku uzyskiwania zezwolenia (art. 3 ustawy o zezwoleniach na publiczną działalność

artystyczną, rozrywkową i sportową) lub jej kierownik określa granice wieku dzieci i młodzieży do lat 16, które mogą uczęszczać na daną imprezę.

§ 28. 1. Dzieci i młodzież do lat 16 mogą uczęszczać na imprezy z wyjątkiem wyświetlania filmów:

- 1) w wieku od 4 do 8 lat — do godz. 18,
- 2) w wieku ponad 8 do 14 lat — do godz. 20,
- 3) w wieku ponad 14 do 16 lat — do godz. 22.

2. Godziny podane w ust. 1 oznaczają godziny zakończenia imprezy.

3. Dzieci i młodzież do lat 14 mogą uczęszczać na imprezy (ust. 1) tylko pod opieką rodziców, wychowawców lub innych osób dorosłych.

4. Młodzież w wieku od 14 do 16 lat może uczęszczać na imprezy (ust. 1) trwające do godz. 22 tylko pod opieką rodziców, wychowawców lub innych osób dorosłych.

§ 29. 1. Dzieci do lat 7 mogą uczęszczać na wyświetlane dla nich filmy tylko na seanse kończące się nie później niż o godz. 18 i tylko pod opieką rodziców, wychowawców lub innych osób dorosłych.

2. Dzieci w wieku od 7 do 11 lat mogą uczęszczać na seanse filmowe kończące się nie później niż o godz. 20, z zastrzeżeniem że na seanse rozpoczynające się od godz. 15 tylko pod opieką dorosłych.

3. Dzieci i młodzież w wieku od 12 do 16 lat mogą uczęszczać na seanse rozpoczynające się o godz. 20 lub później tylko pod opieką dorosłych.

4. Niezależnie od przepisów ust. 1—3 obowiązują ustalenia dotyczące granicy wieku, od której uzależniony jest wstęp do kina dla widzów młodocianych na określony film.

Rozdział 6.

Przepisy końcowe.

§ 30. Przepisów § 2 ust. 1 i 3, § 6—11, § 14, § 16—20 i § 26 nie stosuje się do imprez w zakładach gastronomicznych.

§ 31. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *L. Motyka*

313

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 października 1968 r.

w sprawie właściwości i trybu postępowania organów wojskowych w zakresie ustalania charakteru wypadków podczas służby wojskowej dla celów zaopatrzenia inwalidzkiego żołnierzy niezawodowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 i w związku z art. 63 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organami wojskowymi właściwymi do ustalania, czy wypadek, wskutek którego żołnierz niezawodowy pełniący czynną służbę wojskową doznał uszkodzenia zdrowia lub zmarł, jest wypadkiem w rozumieniu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11), zwanej dalej „ustawą”, są komisje powypadkowe powoływane przez dowódców jednostek wojskowych.

2. W skład komisji powypadkowej wchodzi:

- 1) zastępca dowódcy jednostki wojskowej lub szef sztabu — jako przewodniczący komisji,
- 2) co najmniej dwóch oficerów, w tym w miarę możliwości lekarz i oficer wyznaczony do nadzoru nad sprawami bezpieczeństwa i higieny pracy lub specjalista z dziedziny, w której zdarzył się wypadek.

3. W skład komisji powypadkowej nie mogą wchodzić osoby zainteresowane wynikiem badań, zwłaszcza gdy może on mieć wpływ na ich odpowiedzialność lub uprawnienia.

§ 2. 1. Do zakresu działania komisji powypadkowych należy w szczególności ustalenie:

- 1) czy wypadek, wskutek którego żołnierz niezawodowy doznał uszkodzenia zdrowia lub zmarł, miał miejsce:
 - a) podczas lub w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych,
 - b) podczas lub w związku z wykonywaniem czynności w interesie służby, nawet bez polecenia przełożonych,
 - c) w drodze do miejsca lub z miejsca wykonywania obowiązków służbowych,
 - d) w związku z wykonywaniem funkcji lub zadań zleconych przez działające w wojsku organizacje polityczne, zawodowe albo społeczne,
 - e) podczas ratowania ludzi lub ich mienia z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowania mienia społecznego przed zniszczeniem,

f) podczas udzielania przedstawicielowi organu państwowego pomocy przy spełnianiu przez niego czynności urzędowych,

g) podczas udziału w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo podczas ochrony innych obywateli przed napaścią,

h) w drodze do miejsca lub z miejsca wykonywania czynności określonych pod lit. d)—g);

2) przyczyny wypadku, a w szczególności, czy wyłączną przyczyną wypadku nie było umyślne lub spowodowane rażącym niedbalstwem naruszenie rozkazów lub przepisów wojskowych.

2. Za wypadek zaistniały w drodze do miejsca i z miejsca wykonywania obowiązków służbowych lub czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. h), nie uważa się wypadku zaistniałego w drodze z miejsca zamieszkania żołnierza do miejsca wykonywania tych obowiązków lub czynności i w drodze powrotnej do miejsca zamieszkania.

§ 3. 1. Komisja powypadkowa powinna wszechstronnie zbadać wszystkie okoliczności i przyczyny wypadku.

2. Komisja powypadkowa jest uprawniona w szczególności do:

- 1) dokonywania oględzin miejsca wypadku,
- 2) badania okoliczności, które mogły mieć wpływ lub związek z wypadkiem,
- 3) przesłuchiwanie poszkodowanego oraz zwywania i przesłuchiwanie innych osób na okoliczności związane z wypadkiem,
- 4) zasięgania w miarę potrzeby opinii specjalistów.

3. Komisja powypadkowa jest uprawniona również do przeglądania akt postępowania karnego, jeżeli postępowanie takie w sprawie danego wypadku było prowadzone, oraz innych dokumentów dotyczących tego wypadku i jego skutków.

§ 4. 1. Na podstawie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego komisja powypadkowa sporządza — według ustalonego wzoru — protokół powypadkowy, w którym należy w szczególności podać:

- 1) imię, nazwisko i stopień wojskowy żołnierza, który uległ wypadkowi,